

Der er fra D.K. rettet en Henvendelse til Ministeren for offentlige Arbejder i Anledning af nogle Stillinger ved Post- og Telegrafvæsenet, hvortil man paa yderst slette Vilkaar søgte ugifte Kvinder, der kunde bo hjemme. Henvendelsen blev rettet øjeblikkelig; Ministeren hævdede imidlertid, at det kun var løst Arbejde, der drejede sig om. Ikke desto mindre forlangte man til dette løse, ukvalificerede Arbejde Kvinder med Realeksamen o.s.v., og vi har jo Erfaring for bl.a. fra Belysningsvæsenet, at Kvinder, der antages, kan komme til at stå i dette løse Arbejde igennem Aar uden saa meget som Haab om Avancement. - Det er ikke det eneste Omraade; de vanskelige Arbejdsforhold for Mændene, gør det endnu vanskeligere for Kvinderne.

Vi har fra vor sædvanlige Bibliotekarforbindelse faaet Brev, hvori hun meddelte, at en Vikarplads i Vejen, der hidtil havde været besat med en Kvinde, var ledig, og hun frygtede, den nu gik over paa Mandshænder. Jeg skrev straks til Vejen. Pladsen var denne Gang besat med en Mand; det var særlige Forhold, der havde gjort sig gældende.

Fra to Kredse har vi faaet Meddelelse om, at Kvinder søgte Overlærerembeder. Jeg svarede, at først og fremmest maatte der paa Stedet skabes Interesse for at faa vedkommende Kvinde indstillet af Byraadet og selvfølgelig helst som Nr.1. Det kan jo ikke være saadan, at vi, naar en Kvinde søger, kræver, at hun først og fremmest skal ansættes. Det er paa selve Stedet, Arbejdet skal gøres; er der Enighed om Indstillingen, følges denne jo som Regel.

Her i København har der været afholdt Møde om "Kvindeligt Polit", hvortil ogsaa D.K.s Københavns Kreds var Indbyder. Jeg nævner her for at pege paa, at der stadig gøres et Arbejde for at faa Kvinder ind i Politiets Tjeneste.- ikke mindst for at faa kvindeligt Politinspektorat.

Straffeloven har jo været behandlet igen i Vinter og er nu vedtaget. Da den naaede Landstinget, bad jeg Ingeborg Hansen og Charlotte Hansen søge Foretræde for Udvalget og der først og fremmest pege paa det for os store Spørgsmaal: Lige Moralen.

Vi pegede som flere Gange før paa, at efter vor Mening bortskaffes den offentlige Usadelighed ikke gennem Løsgangeribestemmelser, der kun rammer Kvinden. Derimod ønskede vi - som et efter vor Mening virksomt Middel - at saavel den, der betaler, som den, der modtager Betaling for Utugt, skal straffes, dog kun naar det giver sig offentlig Udslag. Saa længe man kun straffer Kvinden, men lader den, der betaler og derved opretholder Utugtserhvervet, gaa fri, paa intet.

Om Straffeloven gælder det ellers, at de fleste af vore andre Ønsker er indødekommet - ikke mindst m.H.t. Sikkerhedsforvaringen.

Der er indenfor D.K. ført en Agitation mod Straffeloven, idet man ønsker Voldtagtsparagraffen og Paragrafferne om Sikkerhedsforvaringen og Løsladelse paa Prøve ændrede. Denne Agitation er drevet ganske uden Kendskab til de virkelige Forhold - efter min Opfattelse har vi netop opnaaet meget paa disse Punkter.

(Derfor gjordes nærmere Rede.)

Jeg skal saa omtale en Sag til ang. en Sædelighedsforbrydelse, der fandt Sted her i København og iøvrigt blev forkert refereret i alle Blade. Jeg havde Lejlighed til straks at se en Udskrift af Dommen i denne sørgelige Sag og mente derefter, der intet var at gøre. Ved et paafølgende Møde i F.U. forstod jeg, at man opfattede min Stilling, som om jeg ikke ønskede at varetage Kvinders Interesse. Nogle Dage efter ved et Møde hos fru Dagmar Nielsen var man imidlertid enig med mig i, at der, som Sagen laa, ingen Protest kunde rejses. - Paa mit Forslag vedtog vi dog at rette en Henvendelse til Justitsministeren (se "Kv. & S." Nr. 6). Jeg har senere faaet Meddelelse fra denne om, at Statsadvokaten har paaanket Dommen til Østre Landsret. ----

Vi har endvidere beskæftiget os en Del med, hvorledes man skal forstaa §§ 10 og 11 i Lov af 30/3 1906 om offentlig Usadelighed med Hensyn til den der omtalte tvungne Lægeundersøgelse af Kvinder. Man har ment, det kunde kræves, at denne Undersøgelse foretages af kvin-